

AMOR I SACRIFICI

Ve't ací dues idees correlatives, dos elements que viuen sempre units en el més pregó de les ànimes que coneixen amb tota la seva grandesa la ciència de l'amor. La capacitat d'un cor pel sacrifici és la mesura del seu amor. Aquell que no sap sacrificar-se, no és digne de pronunciar amb els llavis la paraula santa de l'amor.

Amor significa essencialment donació, lliurament. Un i altre es corresponen de tal manera que quant més gran és l'amor, més perfecta deu ésser la donació.

El primer grau importa el renunciament voluntari, el sacrifici dels béns exteriors per mor de la persona estimada; en el segon es sacrifica allò que diu íntima relació amb la nostra mateixa persona. I si per ventura l'amor ha escalat els cimats més enlairats de l'heroisme, aleshores s'apodera de l'home el sentiment irresistible de la pròpia destrucció, de la completa negació de si mateix per tal d'afirmar únicament l'objecte del nostre amor. Quan el cor ha assolit aquest grau suprem, ja no és possible passar endavant. Sobre la tomba que serva les despulles d'aquell que sabé sacrificar la pròpia vida a l'objecte dels seus amors, podem gravar amb lletres d'or aquestes paraules: *In finem dilexit*. Aquest assolí el perfecte amor.

El veritable amor té una suma i una resta; suma béns en favor de la persona estimada, restant-los ensems del cor que estima... Essent totalment evident que el veritable amor és la suprema negació de l'egoisme, i de les pròpies comoditats.

No és doncs meravellós que els Sants, perfectes aimadors de Déu experimentessin vertadera sed de sufriments i que de fet hagin estat les persones preferides del dolor. En mig de les ardoroses flames d'amor que consumien son puríssim cor demanaven el confort del sufriment: *Patir, no morir*. Temien la mort, car sabien que malgrat ésser l'últim grau del sacrifici, amb ella exhaurien la darrera gota del dolor...

«Mare meva—deia Santa Teresa de Jesús Infant—; estic paladejant l'última gota del calze del dolor. Mai hauria pensat es pogués patir tant...» Al cap d'uns moments afegia: «Tot el que soc escrit sobre les meves ànsies de patir és molt veritat. No m'arrepenteixo d'haver-me lliurat a l'amor... No voldria pas patir menys del que pateixo».

DEVOCIÓ ALS NOSTRES SANTS

El veritable carmelita no ha d'acontentar-se estimant filial i desinteressadament a nostra Mare del Carme; és precis que reverenciï particularment els seus Sants. Els Sants Carmelites han de tenir les nostres preferències, car són nostres germans i seran per aquest sol fet molt amatents en escoltar les nostres súpliques.

En les vostres necessitats invoqueu, doncs, els herois de virtut que amb tanta abundor ha donat el Carmel a l'Església; perquè Déu els glorifiqui amb els dons de la seva omnipotència.

Per tal d'expandir entre els fidels la devoció a la Verge del Carme i als seus Sants reservarem en la nostra fulla una secció, en la qual donarem compte de les gràcies rebudes per la seva intercessió, pregant a nostres ben-volguts lectors vulguin comunicar-nos-les per a major glòria de Déu.